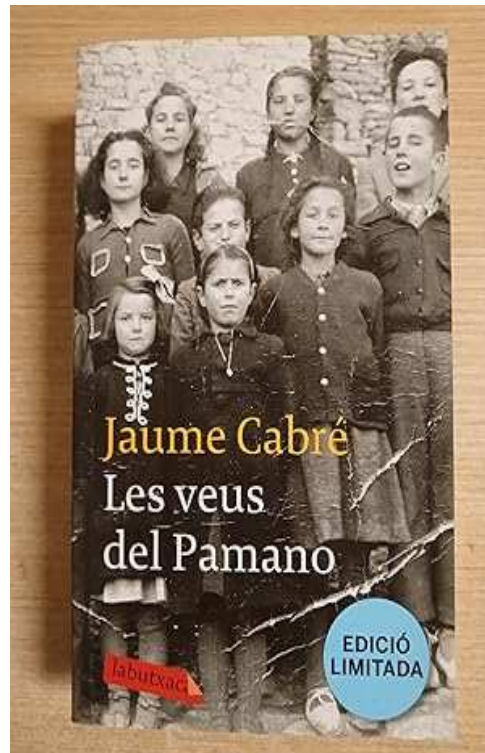

CLUB DE LECTURA

Curs 2023-2024

JAUME CABRÉ

Les veus del Pamano

Tertúlia: dilluns, 11 de març a les 19.30 h.

L'AUTOR:

Jaume Cabré va néixer a Barcelona l'any 1947. Es va llicenciar en Filologia catalana a la UB. Catedràtic d'institut, va exercir la docència a secundària però en va demanar l'excedència per dedicar-se de ple a l'escriptura. Va ser professor a la universitat de Lleida i va fer de guionista de cinema i televisió.

És un dels escriptors vius més prestigiosos de les lletres catalanes com acrediten els nombrosos premis que ha rebut. En destaquem el Premi de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana (2003), el Premi d'Honor de les Lletres catalanes (2010), va rebre la Creu de Sant Jordi (2014) i moltíssim premis per les seves obres com el *Courrier* (2013), *l'Estocolm* (2017), *l'Atenes* (2017)...

És membre de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans.

La seva obra és extensa i complexa. És un narrador que es planteja reptes a superar en cada nou llibre, cosa que fa que trobem moltes fites de la nostra literatura entre les seves novel·les.

Galceran, l'heroi de la guerra negra (1978), *Carn d'olla* (1978), *Fra Junoy o l'agonia dels sons* (1984), *La teranyina* (1984), *Senyoria* (1991), *L'ombra de l'eunuc* (1996) i la monumental *Jo confesso* (2011), traduïda a vint-i-sis llengües.

Entre els reculls de contes destaquen: *Llibre de preludis* (1985), *Viatge d'hivern* (2000) i *Quan arriba la penombra* (2017).

Va ser membre del col·lectiu *Ofèlia Dracs*, format per escriptors molt diversos que es proposaven de fer contes d'una mateixa temàtica, per exemple, literatura eròtica.

En el terreny assagístic destaquen les seves reflexions sobre art i literatura a *Tres assaigs* (2018).

En el terreny de les arts escèniques, ha fet una incursió al teatre amb *Pluja seca* (2001) una a l'òpera amb *Lull* (2018), a més de l'activitat com a guionista que ja hem esmentat en programes com *La granja*, *Vostè jutja* o *Estació d'enllaç*.

L'OBRA:

A l'hora de presentar-vos la novel·la que llegirem, *Les veus del Pamano*, he optat per traslladar-vos les paraules de Vicenç Pagès en la seva intervenció a la presentació del Premi de la Crítica del 2005, en què es va concedir a Jaume Cabré per aquest llibre.

Diu:

“Hi ha autors capaços de compondre un solo d'oboè que posa la pell de gallina durant quinze segons. D'altres, molts menys, excel·leixen a l'hora d'oferir una peça de cambra on els violins estableixen un diàleg apassionat i rigorós amb el contrabaix. Ara bé, escassegen els autors que, com Jaume Cabré, són capaços d'enfrontar-se amb èxit a una simfonia. Perquè **Les veus del Pamano** és una simfonia. No tant en el sentit del *tempo* o dels moviments, sinó en l'ús de diferents instruments o, més ben dit, de grups d'instruments que conflueixen de manera harmoniosa en un text que cal adjectivar, ara canviant de gènere musical, de polifònic. (...)

Les veus del Pamano assumeix amb humilitat, però també amb coratge, l'herència de la novel·la del segle dinou, i hi afegeix un polsim de contemporaneïtat. Per començar, hi ocorren fets, i fets de gran tradició novel·lesca, com ara adulteris i assassinats. El pes de la intriga recau sobre Oriol Fontelles, un personatge amb clarobscur, més ben dit: un dels personatges més paradoxals que poden trobar-se en la literatura catalana recent, que es perfila amb cautela en la ment del lector. La reversibilitat entre el traïdor i l'heroi, un tema molt estimat per Borges, podria ser un subtema del llibre. Però ja hem parlat de l'herència de la novel·la clàssica: quan Jaume Cabré planteja un problema, no és per deixar que el lector el resolgui a la

seva manera, amb aquella irresponsabilitat tan fàcil de l'*opera aperta*, és a dir, inacabada, irresolta, abandonada. Fa vint-i-cinc segles que Aristòtil va assenyalar que són molts els autors que saben nuar, però pocs els que dominen l'art del desenllaç.

Doncs bé: a **Les veus del Pamano** no hi queden caps-i-puntes, sinó que totes les giragonses de la trama estan perfectament preparades i executades. El lector se sent còmode tot seguint un itinerari organitzat fins als últims detalls, no pas deixat de la mà de l'autor en la selva de la ficció amb provisions per a quatre dies i un pergamí rosegat pels corcs.

Si a **Les veus del Pamano** hi ha diferents versions d'uns mateixos fets és per augmentar la intriga, no per embolicar la troca a la babalà: a l'últim, hi ha una sola versió perquè les coses succeeixen d'una sola manera i no hi ha res més relatiu, en aquest centenari d'Albert Einstein, que la relativitat. Cabré dosifica la informació, prepara amb cura les escenes més memorables, desplega la trama amb saviesa artesanal; i, per assegurar-se l'encert, incorpora elements de la novel·la popular, com ara un manuscrit trobat o un fill perdut; o, si ho preferiu, un fill retrobat amb altres cognoms.

Però a **Les veus del Pamano** també hi ha rastres de la novel·la del segle vint: sintagmes que es repeteixen de manera invariable quan apareix un determinat personatge, com un sortilegi o un estigma; el cop d'efecte d'iniciar la novel·la pel final; el deseiximent respecte d'alguns personatges, com si a l'autor el fatigués mantenir suspesa la seva pròpia incredulitat.”